

اگر خدا نیکوست، چرا روح پلید از جانب او بر شائول فرستاده شد؟ (اول سموئیل فصل ۱۶ آیه

(۱۴)

اگر خدا نیکوست، چرا روح پلید از جانب او بر شائول فرستاده شد؟ (اول سموئیل فصل ۱۶ آیه ۱۴)

در حالی که هنوز شائول (اولین پادشاه اسرائیل) بر تخت سلطنت بود، سموئیل با هدایت خداوند، داود را به عنوان پادشاه آتی اسرائیل انتخاب کرد. از آن جا که

شائول هم ناطاعتی می کرد و هم خودسری، تعجبی ندارد که خدا عاقبت او را برکنار کرد و مقام پادشاهی را از او گرفت.

سپس در کلام خدا چنین می فرماید: "روح خدا از شائول دور شد و به جای آن روح بد از جانب خداوند او را سخت عذاب داد (اول سموئیل فصل شانزدهم آیه چهاردهم). این روح بد که خدا فرستاد، چه بود؟ مفسران کتاب مقدس دو احتمال را در نظر گرفته اند:

یک. بعضی از مفسران معتقدند که روح بد، شائول را معذب می کرد، زیرا هیچ اشاره ای به این که این روح "دیو" باشد نشده است. به اعتقاد آنان، این روح بد از جانب خداوند بود. این گروه از مفسرین برای تایید نظرشان به متن عبری رجوع کرده و می گویند متن عبری این نکته را کامل تر ارائه می دهد. در واقع مطلب مذکور در اول سموئیل فصل ۱۸ آیه ۱۰ در عبارت "روح بد خدا" و در فصل ۱۹ آیه ۹ در عبارت "روح بد خداوند" ارائه شده است.

این روح به طور مکرر بر شائول قرار می گرفت (اول سموئیل فصل ۱۶ آیه ۲۳). کلمه "بد" در عبری به معنای بدبختی، محنت و بلا است. بنابراین، واژه "بد" در این جا متضاد سلامتی یعنی صلح، آرامش، رفاه و برکت می باشد. خداوند قدوس است و گناهکاران را دآوری می کند، همان طور که با مصر رفتار کرد (خروج فصل ۱۲ آیه ۱۲). هم چنین به اشعیاء فصل ۴۵ آیه ۷ رجوع کنید. خدا هرگز آغازگر بدی و شرارت نیست.

کلام خدا می فرماید: "از جانب خدا فقط مواهب نیکو و کامل به ما می رسد، زیرا او آفریننده همه روشنایی هاست و خدایی است تغییرناپذیر" (یعقوب فصل اول آیه ۱۷). طبق نظر این مفسران، روحی که خدا بر شائول فرستاد، یک روح یا دیو به مفهوم عهد جدید نبود، بلکه یک روح دآوری بود. روح دآوری که بر شائول نازل شد، مافوق طبیعی بود. ناراحتی او فقط یک بیماری یا اختلال روانی نبود. این

روح داوری به او حمله کرده بود. فیض و رحمت خدا از او دور شده بود و به جای آن، داوری فعال شده بود. اگر روح پلید بر شائول نازل شده بود، او هرگز نمی توانست نبوت کند (اول سموئیل فصل ۱۹ آیه ۲۳). کتاب مقدس می گوید که نوازندگی داود، شائول را آرام می کرد. باید به یاد داشته باشیم که داود یک نوازنده معمولی نبود. او توسط روح القدس مسح شده بود.

دو. عده دیگری از مفسران معتقدند که خدا بدون آن که در عملکرد شیطان همکار و شریک شود، به او اجازه فعالیت می دهد (ایوب فصل اول آیه ۱۲). از گفتگوی خدا و شیطان درباره ایوب درمی یابیم که شیطان بدون اجازه خدا هیچ کاری نسبت به فرزندان خدا انجام نمی دهد. این امر قدرت خدا را بر ارواح نشان می دهد. برای مثال، رویایی که میکایا نبی دید شاید تصویری از یک واقعه حقیقی در آسمان نبوده است، اما داستانی بود از اتفاقاتی که روی زمین رخ می دهد. میکایا به اخاب و یهوشافاط گفت: "خداوند را دیدم که بر تخت خود نشسته بود و فرشتگان در حضور او ایستاده بودند. آنگاه خداوند فرمود: چه کسی می تواند اخاب را فریب دهد تا به راموت جلعاد حمله کند و همان جا کشته شود؟ هر یک از فرشتگان نظری دادند. سرانجام روحی جلو آمد و به خداوند گفت: من حرف های دروغ در دهان انبیا می گذارم و اخاب را گمراه می کنم. خداوند فرمود: تو می توانی او را فریب دهی، پس برو و چنین کن" سپس میکایا نبی به اخاب گفت: "خداوند روح گمراه کننده در دهان انبیای تو گذاشته است تا به تو دروغ بگویند. ولی حقیقت امر این است که خداوند می خواهد تو را به مصیبت گرفتار سازد" (اول پادشاهان فصل ۲۲ آیات ۱۹ تا ۲۳).

خدا خودش نیکوست. او جهان نیکویی را آفرید که در نتیجه ناطاعتی آدم و حوا، گناه به آن رخنه کرد. آنچه مسلم است، خدا از شیطان قوی تر است. خدا به شیطان اجازه فعالیت می دهد، اما بر شیطان مسلط است.

شرارت و بدی را خدا به وجود نیاورد، بنابراین به کسانی که می خواهند بر بدی غلبه کنند، کمک می کند. هم چنین خدا برای مقاصد نیکوی خویش، از هر چیز، هم نیکویی و هم شرارت شیطان، استفاده می کند. خدا از گناه منجر است و روزی کاملاً و برای همیشه آن را برخواهد چید (مکاشفه فصل ۲۰ آیات ۱۰ تا ۱۵).

خدا هیچکس را شریر خلق نکرده، اما او گاهی کاری می کند تا افرادی که مرتکب شرارت می شوند، حتی بیشتر گناه کنند تا به مجازاتی که سزاوارش هستند، سرعت بخشد (خروج فصل ۱۱ آیه ۱۰). خداوند، شائول را در وضعیتی وا گذاشت که مورد نظر شائول بود. اما شائول متوجه نبود که این خواسته او به بهای از دست دادن روح خدا و حضور روح پلید برای عذابش بود. کار شائول به جنون کشیده شد.

شکی نیست امروزه نیز عده ای از بیماران روانی که در تیمارستان ها بستری هستند، به علت حضور ارواح شریر در درون آن ها است. این گونه بیماران هرگز با داروها و روش های جدید درمان، بهبود نخواهند یافت.

به گفته این گروه از مفسران، فعل "نبوت" شائول (اول سموئیل فصل ۱۹ آیه ۲۳) در زبان عبری در مورد هذیان گویی و دیوانگی انبیای بت پرست به کار رفته است. او به جای این که در میان انبیا نبوت کند، بر زمین افتاد. هم چنین، لباس پادشاهی را از تن درآورد و برهنه شد! با توجه به کاربرد فعل "نبوت"، در این جا ممکن است نبوت شائول بیشتر به هذیان گویی های ناشی از مقاومت با روح القدس شبیه بوده باشد. او به قصد دستگیری داود نزد سموئیل نبی آمده بود، اما روح القدس مانع شد تا به هدفش دست یابد. بدین ترتیب، خدا نشان داد که بر وقایع مسلط است و داود توانست بگریزد.

نویسنده مقاله: مهران پورپشنگ